

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΒΑΒΑΤΙΕΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ

(‘Αληθινή ‘Ιστορία)

‘Ο ύπολοχαγός των Σπαχίδων
‘Ανρί ντε Σεβινιέ

σία του ύπολοχαγού και είνε βυθισμένος σέ μιὰ συλλογή όδνηρη... Θέλει κάτι νά ξεστομίση από καρδιά σέ καρδιά, μιὰ κοιτιάσει... Θά είνε κάτι τρομερό αυτό που πρόκειται νά πη...

‘Επί τέλους, τό παίρνει απόφασι... Καταβάλλει μιὰ στερνή προσπάθεια και ή διαταγή καταρνύλαει άπ’ τό στόμα του άκράτητη παιά, σάν χειμαρρός:

— Κύριε ύπολοχαγέ... Θά πάρετε, άμέσως τώρα, διώ διμοιρίες σπαχίδων (Μαροκινών Ιππέων), θά περάσετε την πόλι Τομπουκτού και θά διασχίσετε την έρημο... Θά κάνετε μιὰ αναγνώρισι, γιατί έχουμε πληροφορίες πώς οι έπαναστάτες Τουαρέγκ τριγυρίζουν κάπου έδω κοντά μας... ‘Ο Θεός μαζί σας, ύπολοχαγέ ντε Σεβινιέ...

Τούσφιξε τό χέρι μέ συγκίνηση, γιατί τά λόγια του ένέκτα ήσαν μιὰ σύγυρη θανατική καταδίκη του ύπολοχαγού και τών έκείνων, ένάνω-κάτω, σπαχίδων του... Μά ή άτρομη ψυχή του νεαρού άξιωματικού καθόλου δεν έδειλισε... Χαρέτησε μέ σεβασμό τόν διοικητή του, έκανε μεταβολή και βγήκε άπ’ τό γραφείο...

Σέ μιή ώρα, ή διώ διμοιρίες, έχοντας επί κεφαλής τόν ύπολοχαγό ντε Σεβινιέ, έσχιζαν κιάλας τά στενά κ’ άκάθαρτα δρομάκια του Τομπουκτού κ’ έβγαναν στην άτέλειωτη Σαχάρα... Τους συνώδεσαν, στόν πένθιμο αυτό κελιασμό τους πρós τόν θάνατο, ή προσευχές τών μαρμαίτου (‘Αράβων χοτζάδων) άπ’ τά ύψη τών μιναρέδων κ’ ή φλογερές του ήλιου ακτίνες, που άρχιζαν νά ξεροκαβουρντίζουν την άμμο...

‘Αντί ζωή!... Οι μελλοθάνατοι σ’ άφίνον γειά!...

Κάλυσαν ώρες άρκυτές κάτω άπ’ τό άπείρηγο, τό έθεσπασκό λιοπύρι, ένώ τους στροβόνε τα μάτια ή ζωντανή έκείνη φλόγα κ’ ό άνακατεμμένος μέ άμμο καντερός λίδας της έρήμου... ‘Ολη ή ύπαρξή τους είχε μαζεντιέ στην έρευνητική ματιά τους, που μέ κόπο και φριχτή προσπάθεια την έφωτιζαν παντού, όλόγυρά τους, για νά ξεχωρίσουν στόν άπέραντο όρίζοντα σιμάς έχθρών άσπόνδων και διψασμένων για άμια και για φόνο... Τis σιές τών Τουαρέγκ...

Οί Τουαρέγκ!... Φρήξι σκοποψίσε τ’ όνομά τους... Χθεσινό άνθρωποφάγοι άκόμα, άνημερα θεριά, πολεμιστά θρυλικόι, άνίκητοι, πανταχού παρόντες... Πλάκωναν στή μάχη καθάλλα σ’ άράτικα άλόγά τους ή στίς πολεμικές, φτεροπόδαρες γκαμιήλες τους, μέ τη σφοδρότητα του βορρηά, κρατώντας στό χέρι τis μακρινές τους λόγχες και τ’ άσημοκατισμένα δία τους... Γεμάτη μυστήριο ή ληστρική ζωή τους, ένα μυστήριο τρομερό που τό μεγάλωναν οι ίδιοι μέ τis μαδρες κοκκοήλες που φορούσαν. Μόνό τά μάτια και ή μύτη τους ήσαν ξεσκεπαστά από τis κοκκοήλες αυτές που τους έδιναν την όμη κολασμένων...

Σαφικά ό δεκανέας Σάμπια που κάλυπε πλάι στόν ύπολοχαγό, τούκανε κάποιον νόημα κ’ αυτός μέ σιγανή φωνή διέταξε νά σταματήση τό άπόστασμα... ‘Εφριξαν βλέμματα έρευνητικά παντού, μά ό άέρας πούδραζε κωμικεκτικώς, δεν τους άφινε νά δούν μακριά μπροστά τους... Τόσο καταθλιπτικό και δυνατό ήταν τό άπαισιο λιοπύρι, πούβλεπε δόλογρά σου μιὰ καταχνιά άδιατηρήσιμη από καντόν άέρα...

Μά ξέραν κ’ άλλα μονοπάτια τά παιδιά έκείνα της έρήμου... Οι Μαροκινόι σπαχίδες... Και

μιά που τό μάτι, πονεμένο κ’ όλοκόκκινο από τη ζέστη, δεν τους βοήθαγε καθόλου, χρησιμοποιήσαν τ’ ατί!... ‘Ο δεκανέας Σάμπια ξεπέψμε γοργά, ξεαλωθήκε στην άμμο και κώλησε τ’ ατί του στό έδαφος...

Σηκώθηκε ύστερα κατσουφιασμένος, και μέ φωνή που μάντενες την ταραχή της, άνέφερε στόν άξιωματικό του:

— Κύριε ύπολοχαγέ, άκουσα ποδοβολήτά άλόγων και χτύπους τυμπάνων... Θά είμαστε ασφαλώς κοντά στό χωριό Κάγκκα, που είνε τό γενικό στρατόπεδο τών καταραμένων Τουαρέγκ... Μά φαίνεται πώς μάς άκουσαν κ’ αυτοί, γιατί τά τύμπανα χτυπούν σύναξι!

Τά μάτια του ντε Σεβινιέ πέταξαν σιμάς μονομιάς... Τέντωσε τό χέρι του πρós ένα λοφίσκο, δεξιά τους, και φώναξε στούς σπαχίδες του:

— Γρήγορα βήμα καλασιού, μέταπον επί δεξιά... Νά τους, έχοντα!... Φάνηκε ή σκόνη κιάλας στόν όρίζοντα... Σχηματισμός πεζομαχίας...

‘Ετρεξαν γρήγορα σάν τόν άνεμο στόν λοφίσκο και ξεπέψμεσαν. Την ίδια στιγμή φάνηκαν μπρός τους κ’ οι Τουαρέγκ, σέ πικνό σχηματισμό, ένάμισο χιλόμετρο μακριά... Πετόσαν μέ πουλιού φτερά τ’ άλόγά τους κ’ ένα βορητό, άκαθόριστο άκόμα, έβγαινε άπ’ τό πλήθος τον και ξεαπλωνόταν στόν άέρα, καθώς ούθολιζαν, σύμφωνα μέ τό έθιμό τους, τόν πολεμικό της έφόδου ύμνο τους...

Μέ τά δία στό χέρι, οι σπαχίδες ταμπονωθήκαν όπως-όπως πίσω από μικρά ύψωμάτια, καμωμένα από άμμο, ένώ τρεις τέσσερες από αυτούς φύλαγαν τά άλόγά τους πίσω άπ’ τόν λοφίσκο...

— Μόλις φτάσουν σ’ άπόστασι 800 μέτρων, πύρ ταχύ! διατάξε ό Σεβινιέ στούς πλαγιασμένους χάμο στρατιώτες του, βγάζοντας τό σπαθί του, όρθιος αυτός, μέ τό βλέμμα άνήσυχια κωφωμένο στό άμέρητο τών λυσασμένων Τουαρέγκ πλήθους που πλακώνε άσυγκράτητο.

‘Όσο ζύγαναν οι άγριοι, ό άμμοιρος ύπολοχαγός έβλεπε, μέ την εμπειρη ματιά του, τόν ίδιο τόν Χάρο νά ζυγώνη, μοιραίο κ’ άμείλικτο... «Αιχμάλωτος» ήταν μιά λέξι άγνωστη στη γλώσσα αυτών τών διαψασμένων για άμια λίκων. Κάθε άντιπαλος πούπεφε στή χέρια τους, ύποβαλόταν σέ φρικτά μαρτύρια.

Και τά τώρα που δσο ήγαναν και ζύγαναν... Και ξανοιγότουσαν διαρκώς σ’ ένα μεγάλο κύκλο, για νά βάλουν στή μέση άπ’ όλες τis μεριές τη χούφτα έκείνη τών σπαχίδων που μέ τό δίολο σφιχτά στή χέρια τους περιμεναν την κανονική άπόστασι για ν’ άρχίσουν τό τουφεκίδι...

Στό μεταξύ αυτό ό Σεβινιέ τους μετρούσε. Και τους έβγαλε άπάνω από χιλίους πεντακόσιους!... Τί θάκανε μπρός στό μεγάλο αυτό μπουλούκι μέ 100 σπαχίδες μόνο;... Τό μόνο που του έμενε ήταν νά πουλήση δσο μοροπούσε ακριβώτερα τό τομάρι του!...

Τis πένθιμες σκέψεις του αυτές, τis τάραξε μανιασμένο κ’ άξαφνο τουφεκίδι... Τινάχτηκε σάν νά ξυπνούσε από έφιάλη, κ’ άδιάφορος στό μέλισσι τών σφαιρών που βούζαν άπείασι σ’ αυτία του, έτρεχε δώ και κεί, δίνοντας κορυάιο στούς ζωντανούς και προσέχοντας τους πληγωμένους...

Πέρασε μιή ώρα... ‘Ο Σεβινιέ ήταν καταπιγγωμένος. Τό άμια έτρεχε ποτάμι από πάνω του... ‘Ηταν βουτηγμένος σέ μιά λάσπη βρωμερή από ιδρώτα, άμια και άμμο και μέ κόπο, μέ υπεράνθρωπη προσπάθεια έφωτιζε τη συμπονετική ματιά του στούς ζωντανούς σπαχίδες του... Τους μέτρηση μέ σπαργαμό άφάνταστο κ’ ελδε πώς είχαν μείνει έντεκα μονάχα, κ’ όλοι τους, πούος πολύ, πλιηγωμένο κ’ έξαντλημένο...

Σαφικά φωτιστήκε χαρούμενα ή ματιά του... Στό πίσω μέρος, πρós τό Τομπουκτού, οι Τουαρέγκ είχαν άραιώσει έντελώς και μαζεντότουσαν βορειώτερα για νά κάνουν μιά έφοδο τελειωτική στόν έχθρό, που τόν καταλάβαιναν δεκατισμένο παιά κ’ έξαντλημένο!...

‘Η φυγή, ή σωτηρία ήταν παιά πρós τά έκεί!... Μά για τους άλλους μόνο. Αυτός ήταν παιά πτώμα. ‘Η άφρηνη άμορραγια τόν είχε έξαντλήσει. Σωριάστηκε κάτω και κάνοντας ένα στερνό κορυάιο, φώναξε:

— ‘Επιλοχία ‘Αμαντν-Μποκόρ... Πάρε τους άνδρες γρήγορα και καθαλλικέψτε... Τροχάδη για τό φρούρι... Ελν’ άνοιχτές ό δρόμος για τό Τομπουκτού... Μά γρήγορα, πριν ξανακλείσει... Σε διατάσσο, έπιλοχία...

— Και σεις, ύπολοχαγέ μου;... Πιστεύετε πώς μπορώ νά σάς έγκαταλείψω μισοπεθαμένο, έδω πέρα;... Και τόσο άτιμος νά ήμουν άκόμα, νά κώθειλα νά φύγω, έκείνοι κεί, οι σπαχίδες, θ’ άρνούντουσαν νά μέ άκολουθήσουν!...

— Γρήγορα, έπιλοχία, σέ διατάσσο... Μάζεψέ τους και φύγετε άμέσως... Πριν περάσει ή πο-

— ‘Επιλοχία, σκύψε νά σε φιλήσω, ψιθύρισε ό Σεβινιέ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
καταπατή προχωροῦσε μέσα στὸν χοντρὸ μεστόγειο κυκλικὰ. Κατέβηκε πρῶτος σ' αὐτὴ ὁ καθηγητὴς Βάν 'Ελισγγ καὶ τὸν ἀκολούθησαμε.

Κατεβήκαμε εἰκοσι σκαλοπάτια καὶ σταθίκαμε ἔξωφρα μὲρὸς σὲ μιὰ φοιωτὴ πόρτα.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἦταν κλειστὴ.
'Ο καθηγητὴς προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μὰ δὲν μπόρεσε.

— Βρισκόμαστε, γύρισε καὶ μὰς εἶπε, μὲρὸς σ' ἕνα μυστικὸ δωμάτιο, στὸ πρῶτο στάδιον τοῦ πύργου. Σφηνωμένο διπλὸς εἶνε ἀνάμεσα στὶς αἰθούσες τοῦ πρῶτου ὀρόφου καὶ στοὺς χοντροὺς μεστοίχους των, δὲν θὰ τὸ ἀνακαλύψαμε ποτέ, κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποψιασθῆ ἂν δὲν βρισκόματε τὴ μυστικὴ ἐπίσης εἰσοδὸ του, πῶς ἀπὸ τὸ πορτραῖτο τῆς αἰθούσας ποῦμαστε πρὸ ὀλίγου. Πάντως πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὴν πόρτα αὐτὴ. Εἶνε κλεισμένη, φαίνεται, ἀπὸ μέσα. Ἀγαπητέ μου Ἰωνάθαν, κάτω στὴν αὐλὴ, μέσα στοὺς σταυλοὺς, βρισκονται διάφοροι σιδηρένιοι λαστοί. Τρέξε καὶ φέρε ἕναν ἀπ' αὐτούς. Θὰ σπιάσουμε τὴν πόρτα, ἀφοῦ δὲν ἀνοίγει ἄλλοιῶς.

'Ο Ἰωνάθαν δὲν ἔχασε οὔτε στιγμή. Ἀνέβηκε τὴν πέτρινη σκάλα τῆς καταπακτῆς, πήδησε στὴν αἰθούσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγιά της καὶ ἔτρεξε στὴν αὐλὴ. Σὲ λίγο γύρισε κρατώντας ἕναν δυνατὸ σιδερένιο λαστό, γυριστὸν στὴν ἄκρη.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ καθηγητὴς. Εἶν' ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ζητούσαμε.
Μὰς ἔδωσε νὰ κρατήσουμε τὸ ἠλεκτρικὸ τοῦ φαναρίου, κρέμαστος τὸ ὄβλο του στὸν ὄμο του καὶ ἀρπάζοντας τὸν λαστὸ τὸν στήριξε στὴ βῆσι τῆς πόρτας καὶ τὴν τίναξε ἐπάνω.

Ἡ πόρτα ἐτρῶξε δυνατὰ, μὰ δὲν ἀνοίξε.

— Ἀφήστε νὰ δοκιμάσω ἐγώ, εἶπε ὁ Ἰωνάθαν.

'Ο καθηγητὴς τοῦ ἔδωσε τὸν σιδερένιο λαστό.

Μὲ τὸ πρῶτο τίναγμα ἡ πόρτα καὶ ὁ τοίχος γύρω τράνταζαν δυνατὰ.

Μὰ ὁ σῦρτης ἀπὸ μέσα ἦταν πολὺ γερὸς, φαίνεται. Καὶ ὁ Ἰωνάθαν βασανίστηκε ἀρκετὴ ὥρα ὡς πού νὰ τὸν σπιάσῃ.

Ἡ πόρτα ἦταν τώρα ἀνοιχτὴ.

Μὲ τὰ δῦλα γυρισμένα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μυστικοῦ δωματίου ποὺ βρισκόταν ὀλοσκοτεινὸ μπροστὰ μας, περι-

λῆμι ἐνκαίρια...
Δακρυσμένοι ὁ μαῦρος Ἰθαγενὴς ἐπιλοχίας, στεκόταν προσοχὴ στὸν ὑπολοχαγὸ του, ποὺ ἀρχίζε νὰ τὸν σκεπάζῃ ἡ χλομάδα τοῦ θανάτου, μὰ δὲν τὸ κουνοῦσε οὐπὶ...
— Ἀδύνατον, ὑπολοχαγέ μου, νὰ σὰς ἐγκαταλείψω... εἶπε πάλι μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Περάστε με ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο, ἂν σωθῶμε, ἀλλὰ ἀρνιέμαι νὰ ἐκτελέσω τὴ διαταγὴ σας!...
— Ἐπιλοχία, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω, ψιθύρισε ὁ Σεβινιέ. Θὰ πεθάνω σὲ λίγο. Δὲν ὑπάρχει λόγος συνεπῶς νὰ κάθῃστε ἀκόμα ἐδῶ πέρα... Μόλις ξεσηχῶσω, σὲ διατάσσω νὰ φύγῃς στὴ στιγμή, γλυτόντασος ἀπ' τὸν ἄσκαπο φάνατο αὐτοῦς ποὺ ἀπόκειμαν ζωντανοί...
Συγχρόνως ὁ Σεβινιέ πέταξε πέρα τὸ σπαθὶ του, τραβήξε σὰν ἰσχυρὰ τὸ πιστόλι του καὶ τὸ στήριξε στὸ δεξιὸ αὐτοῦ...
Μὰ κραυγὴ λαχταρισμένη ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἐπιλοχία καὶ ἔσκυψε γοργός, γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἥρωικὴ αὐτὴ χειρονομία τοῦ ἀξιοματικοῦ του... Μὰ δὲν πρόλαβε... Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Ὁ Σεβινιέ εἶχε ἀυτοκτονήσει...

Ἡ ὑπέριστα αὐτοβυσία τοῦ ὑπολοχαγοῦ ντὲ Σεβινιέ ἐπέτρεψε στὸν ἐπιλοχία Ἀμαντὸ-Μποκάρ καὶ στοὺς 7, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ζωντανὸς σπαχίδης νὰ δρασκετεῖτοσιν πρὸς τὸ Τομπουκοῦ... Ἴσως νὰ μὴ ἐσοῦσιν καὶ αὐτοὶ ἀπ' τὸ μαγισσομένο τῶν Τουσαρέκ κυνηγί, ἂν δὲν συναντοῦσαν στὸ δρόμο ἐνισχύσεις, σταλμένες ἀπ' τοὺς δικούς των...
Τὰ πώματα τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ τῶν σπαχίδων βρέθηκαν σὲ λίγες μέρες ἀρρωτηριασμένα, οἰκτρά, φρικαστικά καὶ τάφρικαν μὲ τιμές, στὸν ἴδιο τάφο, στὴ χριστιανικὴ μητρόπολι τοῦ Τομπουκοῦ.

μείναμε ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ περὶ τὰ δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Τίποτα δὲν ἀκούγονταν.

'Ο ἐλάχιστος βλαπτοσ φθόρυβος. Ἀπόλυτη σιωπὴ, σιωπὴ τάφου, βασιλεὺς γύρω.

Συγχρόνως μιὰ μωροδιά μούχλας καὶ ξερόν λουλουδιῶν πλημμύρισε τὸν ἄερα.

'Ο Βάν 'Ελισγγ κατέβασε τὸ ὄβλο του καὶ γύρισε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρύπτης.

Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἀντικρίσαμε τότε ἦσαν οἱ τοῖχοι τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ καταφυγίου.

Ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ κατὰμαυροί.

Ἡ μαυρίλα αὐτὴ μὰς κατέπληξε.

Προσέξαμε ὁμῶς καλύτερα καὶ εἶδαμε πὼς ἦσαν στρωμένοι μὲ μαῦρο βελούδο.

— Ἐνα δωμάτιο ντυμένο λένθημα, σὰν φέρετρο! μουρμούρισε ὁ καθηγητὴς.

Καὶ συγχρόνως γύρισε τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦ φαναριοῦ πρὸς τὸ μέσον τῆς κρύπτης.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρίσαμε τότε μὰς κάρφωσε τρομαγμένους στὴ θέσι μας.

Δέηκε ἡ γλώσσα μας.
'Ἡ καρδιά μας χτυποῦσε γογγύορα-γογγύορα.

Τὰ δῦλα τρέμανε στὰ χέρια μας.
'Ἐτρεμε καὶ αὐτὸς ὁ τόσο ψυχρῶμασος καθηγητὴς Βάν 'Ελισγγ. Τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι πῆγαινε πέρα-δῶθε, δείχνοντας καθαρά τὴν ταραχὴ του.

Στὴ μέση τῆς κρύπτης, πάνω σ' ἕνα βῆθο ντυμένο μὲ μαῦρο βελούδο, βρισκόταν ἕνα φέρετρο, ἕνα μεγάλο, εὐρύχωρο φέρετρο, κατὰμαυρο καὶ αὐτὸ ἐντελῶς. Καὶ μέσα στὸ φέρετρο αὐτὸ βρισκόταν ἔσπλιωμένος, ἀπαράλλαχτα σὰν νὰ κομποῦται, ὁ νεὸς τοῦ πορτραῖτου, σατανικά ὄμοιος, διαβολικὰ γοητευτικός, κατάχλωμος, μὲ τὰ σγουρά του μαλλιά σκορπισμένα γύρω στὸ μαῦρο βελούδινο προσκέφαλό του!...
'Ἦταν ντυμένος ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μαῦρα βελούδινα ρούχα. Καὶ μέσα στὴ μαυρίλα αὐτὴ δὲν ξεχώριζε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ποῦχυνε γύρω μιὰ γλωμὴ, ἔξοτικὴ λάμψη, ὅμοια μὲ τῆς φρενοπορνήης σελήνης, καὶ τὰ λεπτὰ κίτρινα χέρια του, ποὺ ἦσαν σταρωμένα στὸ στήθος του, ὅπως τὸν νεκρῶν...
'Ἦταν ὁ βρυκόλακας!...
'Ο γυῶς τοῦ Δράκουλα, ὁ τρομερὸς ζῶνεκρος, ὁ δαρσασμένος ἀμοιότης, ὁ ἀφανιστὴς τῶσιν ἀνθρωπίνων ὑπόρξεων.
Πάνω στὸ φέρετρό του καὶ ἕνα γύρω στὸ μαῦρο βῆθο, ὑπῆρχαν ἀφθονα μαρμαμένα λουλούδια...
Μέσα στὴν τρομάρα ποὺ βρισκόμαστε, νομίζαμε πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ τρομερὸς βρυκόλακας θὰ ξεπυῖσε καὶ θὰ ριχνόταν νὰ μὰς τιμωρήσῃ, γιὰτι παραβιάσαμε τὸ καταφύγιό του.
Πρῶτος συνήλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ καθηγητὴς.

— Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κερὶ καὶ τὸ ἄναψε, ὕστερα ἄλλο καὶ ἄλλο.

Ἡ κρύπτη φωτίστηκε ἐντελῶς.

'Ο βρυκόλακας φαινόταν ἀκίνητος.

Μὰ ἔξωφρα, ὅταν ὁ καθηγητὴς προχώρησε ἐμπρὸς, γιὰ νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο, τὰ βλέφαρά του σάλεψαν ἑλαφρά καὶ μόνονισαν.

'Ο Ἰωνάθαν τὸ ἀντελήφθη καὶ ταραγμένος ὅπως ἦταν, ἄρπαξε τὸν Βάν 'Ελισγγ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Σταθίτε!... τοῦ εἶπε σιγά. Σπυναίει...
Μὰ ὁ καθηγητὴς δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία.

— Μὴν τρομάζεστε, εἶπε στὸν Ἰωνάθαν. Δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ μὰς ἐπτεθῆ. Ἐτσι νομίζω τοῦλάχιστον. Πάντως θὰ δοῦμε...
Πραγματικῶς ὁ βρυκόλακας δὲν σάλεψε καθόλου. Μόνον τὰ μάτια του ζῶσαν σ' αὐτόν. Τὰ τρομερά, μὲ καὶ ὄφρα μᾶτια του...
Τ' ἀνοίγει σιγά-σιγά ἐντελῶς καὶ τὰ γύρω ἀνάσιν μας ἄγρια, ἀπειλητικά, γεμάτα μῖσος, λύσσα καὶ μανία...
— Θεέ μου!... τραύλισα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀντικρίξω...
'Ο καθηγητὴς μ' ἔκουσε.

— Μὴν τὸν κυττάξετε στὸ πρόσωπο, μοῦ εἶπε. Θὰ σκέπαζα τὸ κεφάλι μου πρὸς χάριν σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει. Θέλω νὰ παρακολουθῶ τὸ βλέμμα του, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

Ἄκουγε ἄραγε ὁ βρυκόλακας τὰ λόγια μας;

(Ἀκολουθεῖ)

'Ο περίφημος Γερμανὸς σκηνοθέτης Ράινχαρτ, κατὰ τὴ νεότητά του, ὅταν ὡς ἠθοποιὸς ἀκόμα ντυμουντάρισε στὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» τοῦ Τολστόϊ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ